

ling er bleven altfor stærkt fremfjyndet, idet det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Sørensen) igaar begyndte med at sige, at Udvalget havde jaget Arbejdet igjennem, og at det ikke havde ønsket at forhandle hans Endringsforslag. Jeg maa i den Anledning gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til den Stilling, som et Mindretal overhoved indtager i et Udvalg, og den Ret, det efter min Opfattelse har. Det er en Selvsjælg, at under Udvalgets, om jeg saa maa sige, løbende Forhandlinger, under den egentlige Realitetsdebat, det vil lige den, der gaar forud for Sagens 2den Behandling, maa ethvert Medlem af Udvalget, og selvsjælgelig ogsaa dets Mindretal, være berettiget til at fremkomme med hvilket som helst Forslag og kræve det behandlet, ikke alene afstemt men ogsaa drøftet i Udvalget med den Udførlighed, som er nødvendig for dets Oplysning. Dette kan der ingen Tvivl være om, men dersom denne Ret skulde udstrækkes dertil, at et hvilket som helst Mindretal under den Behandling, som foregaar i et Udvalg mellem den her i Thinget førte 2den Behandling og 3die Behandling, skulde kunne kræve ethvert af dets Forslag underkastet en lignende Behandling, som det kan kræve til Sagens 2den Behandling, saa tror jeg, at man dermed vilde komme til at lægge i et Mindretals Haand overhoved at forhindre Gjennemførelsen af vedkommende Lov; thi det er jo ikke vanskeligt for et Medlem bestandig at stille saadanne Endringsforslag, som kræve en videregaaende Forhandling, som kræve nye Oplysninger og nye Undersøgelser, og som selvsjælgelig ville — om ikke ligesom forhindre Sagens Afgjørelse, — saa dog forhale den i en usforvarlig Grad. Jeg tror derfor, at, naar vi til 2den Behandling have taget ethvert billigt Hensyn til Mindretallet i Udvalget, saa vil det høie Thing ogsaa give Udvalget Ret i, at det skylder Sagen, skylder Thinget og skylder Rigsdagen, ogsaa dens 2den Afdeling, at fremme den Behandling, der gaar forud for Sagens 3die Behandling her i Salen, og navnlig ikke at række Haand til, at der ved denne Behandling reises en Debat om principielle Spørgsmaal, der kræve en ganske anden Drøftelse end den, de kunne vente at finde mellem 2den og 3die Behandling af et Lovforslag. Jeg vedtjender mig altsaa fuldstændig dette, at jeg ikke har ønsket, at et Forslag som det af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds stillede blev underkastet en saadan Diskussion i Udvalget,

som det ærede Medlem ganske vist havde ønsket, og jeg tror, at jeg i den Henseende ikke har gjort Andet end min Pligt som Udvalgets Formand. Det ærede Medlem, forekommer det mig ogsaa, har selv motiveret, jeg kunde gjerne sige, hvor umotiveret hans Forslag i dette Øieblik fremkommer, idet han opfordrer Thinget til at stemme om „en Rante“. Det er kun en Rante, han vil have gjort til Gjenstand for Behandling. Der kunde gives de Tilfælde, hvor en saadan Fremgangsmaade kunde være berettiget, hvor man kunde opfordre Thinget til at tilkjendegive sin Stemning i en eller anden ubestemt Retning, men at det skulde være berettiget, at det skulde være motiveret ved 3die Behandling, hvor Lovforslaget foreligger til endelig Vedtagelse for dette Things Vedkommende, at opfordre Thinget til at diskutere og stemme over „en Rante“, anser jeg for at være ganske uberettiget. Jeg skal derfor heller ikke komme ind paa det ærede Medlems Forslag. Det er fra alle Sider erkjendt, ogsaa af Forslagsstilleren selv, at det ikke alene er en ny Rante, men et nyt Princip, der derved indføres i Loven, et nyt Princip, der er stridende mod den gjældende Lovgivning for Militæretaten; det vil saaledes komme i Strid med den gjældende Lovgivning. Jeg skal derfor ikke dvæle ved Muligheden af, at vi under andre Forudsætninger og gaaende ud fra andre Udgangspunkter, kunde komme til Noget, der i alt Fald lignede det, der indeholdes i det ærede Medlems Forslag. Det foreligger ikke nu i en saadan Form eller med saadanne Forudsætninger, at jeg kan udtale nogenstomhelst Sympathi for det, end ikke for Ranten deri. Jeg kan derfor ikke Andet end opfordre det høie Thing til nu at stemme mod det ærede Medlems Forslag, hvad jeg forsprigt heller ikke nærer Tvivl om, at det vil gjøre. Jeg maa dog dertil sige, at jeg, saaledes som det allerede er udtalt i Udvalgets Betænkning til 2den Behandling, ingenlunde er blind for de Ulemper, som § 31 i dens nuhavende Form medfører. Jeg vil dog strax gjøre den Bemærkning, at det er utvivlsomt, at den begynder med en Uklarhed, og at det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds i saa Henseende har Ret i, at, naar der staar „har Noget under sin Tjenestetid hendsiddet i Fængsel“, saa er det uklart, hvad der forstås ved dette „Noget“, idet jeg ikke kan være enig med den høitærede Krigsminister i, at der kun kan forstås menige Krigsmænd. Jeg tror, at det ifølge Paragrafens Ordlyd ligesaa vel som i Kraft af den Rante, der ligger i Forslaget, maa